

สงคราม
พิชิตปฐวี

สงคราม
รุ่ง
ฟ้า
ด้ากัณ

4

Mao Ni ธีม นกแดง แปล

สยบฟ้าพิชิตปฐพี 4

Mao Ni เขียน มดแดง แปล

《将夜》Jiang Ye

Volume 04

All rights reserved

Original story and characters created and copyright © Author:

猫腻 Mao Ni

Originally published in China by Shanghai Xuanting Entertainment Information Technology Co., Ltd. (www.qidian.com)

Thai edition rights under license granted by Shanghai Xuanting Entertainment Information Technology Co., Ltd. (www.qidian.com)

Thai translation copyright © 2016 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-1853-8

ภาพประกอบ 東方月

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บุ๊กส์

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4866 โทรสาร 0-2840-4848

อีเมล editor@enter-books.com

เว็บไซต์ www.enter-books.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

คำนำ

บีบหัวใจและลุ้นกันขั้นสุด จากนั้นเล่มสามก็ถูกตัดจบ! งานนี้เลย 'ค่าง' จนช็อคอืดใจ! อะ ไม่เป็นไรนะ เล่มสี่ออกมาแล้ว เรามาต่อกันเลยดีกว่าว่าหนังสือที่สะบักสะบอมขนาดนั้นจะเป็นอย่างไรต่อไป

เปิดมาเล่มนี้พบว่าเด็กหนุ่มกระเลื่อกระสนดึ้นรนาจนถึงถนนจูเซวี่...ถนนสายนี้ทั้งปมบางอย่างไว้ตั้งแต่เล่มแรก เดียวเราก็จะได้รับชมกันละว่าสถานที่แห่งนี้ซุกซ่อนอะไรไว้ และจะบันดาลโชคชะตาแบบไหนให้พระเอกของเรา

ยังมีปริศนาซ่อนอยู่...ลงท้ายก็ไม่ใช่วรรณคดีแต่ความใหญ่โตจริงๆ ด้วย ซึ่งเรื่องนี้มีความเป็นมาอย่างไรนั้น ข้อมูลบางส่วนกำลังจะถูกเปิดเผยในเล่มนี้แล้ว

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์ปิกส์

ประวัตินักเขียน

Mao Ni

เกิดในยุค 70 ในชีวิตนี้นอกจากเที่ยวชิมลิ้มลองของอร่อยแล้ว สิ่งที่ชอบที่สุดก็คือการได้อ่านเรื่องราว เมื่ออ่านเรื่องราวมากเข้าก็นึกคึกอยากเล่าเรื่องราวดูบ้าง และแล้วต้นศตวรรษที่ 21 ก็ค่อยๆ กลายมาเป็นผู้เล่านับแต่นั้น มาจนปัจจุบัน เคยเขียนเรื่องที่แตกต่างหลากหลายมากมาย ได้รับรางวัลมาบ้าง แต่สิ่งที่อยากให้เป็นก็ยังหนีไม่พ้นคำว่า 'อ่านสนุก' นี่แหละ หวังว่าจะสนับสุนกันต่อไปเรื่อยๆ นะ

Mao Ni

จากใจนักแปล

สวัสดีค่ะผู้อ่าน หายหน้ากันไปนานหลังจากกระบี่เทพสังหารจบ คราวนี้ฉันย้ายแนวกำลังภายในแฟนตาซีย้อนยุคมาเสนอค่ะ

นิยายเรื่องนี้ดำเนินเรื่องขึ้นในแคว้นต้าถัง ซึ่งผู้เขียนใช้ข้อมูลบางอย่างของราชวงศ์ถังของจีนมาอ้างอิงเพื่อให้ง่ายต่อการดำเนินเรื่องอย่างเช่นตำแหน่งขุนนาง เป็นยุคที่เทิดทูนยกย่องผู้ฝึกดาบว่าเป็นผู้ที่มีความเก่งกาจสามารถดุจเทพเจ้า ตัวเอกของเรื่องเป็นคนที่ใช้ชีวิตต่ำต้อย ไม่มีคุณสมบัติในการฝึกดาบ แต่อาศัยความเด็ดเดี่ยวแน่วแน่และมันสมองระดับอัจฉริยะของภพก่อนรวมถึงโชคชะตาเข้าขั้นปาฏิหาริย์ไต่เต้าขึ้นสู่จุดสูงสุด

ผู้แปลมีความเห็นว่าผู้เขียนมีความรู้ลึกซึ้งทั้งด้านปรัชญาและประวัติศาสตร์ สามารถถ่ายทอดผ่านตัวหนังสือได้อย่างมีอรรถรส ส่วนตัวละครแต่ละตัวก็มีจุดเด่นน่าสนใจ อ่านแล้วให้ความรู้สึกละกหลายอารมณ์ บทนี้เร้าใจ นอกจากนี้ผู้เขียนยังสอดแทรกอารมณ์ขันเป็นระยะ จึงอยากนำเสนอให้เพื่อนๆ ได้อ่าน หวังว่าจะถูกคือนักอ่านทุกคนนะคะ

คารวะจากใจ

มดแดง

บทที่ 1

จูเซวีย ร่มดำ และราตรีที่สว่างไสว

หนึ่งเซวียวิ่งไปตามถนนใหญ่ท่ามกลางความมืด มือขวาคอยยกขึ้น ปาดเลือดที่ไหลล้อยิบบริเวณคางอยู่ตลอด ร่มดำกระแทกกับแผ่นหลังไปตามจังหวะการวิ่ง ทุกๆ นาทีที่เคลื่อนคล้อย ประกายในดวงตาดำยิ่งหม่นแสง คิ้วยิ่งขมวดเป็นปม บ่งบอกถึงความเจ็บปวดที่กำลังแบกรับ

สายตามันพร่าเลือนจนเห็นเสาผูกม้าข้างทางและเสาประตูปากทางเข้า ถนนการค้าบิดเบี้ยวเปลี่ยนรูปคล้ายสัตว์ประหลาดกำลังแยกเขี้ยวชู่ทางเลียบเตรียมตะปบ

จังหวะการหายใจของมันเป็นถี่กระชั้น ลมที่ออกจากปอดร้อนลวกราวกับ หินหนืดที่ถูกพ่นออกจากภูเขาไฟ ในขณะที่อากาศซึ่งพยายามสูดเข้าไปกลับเย็นเฉียบราวกับธารน้ำแข็ง

มันวิ่งอย่างสะเปะสะปะ ปอยครึ่งสะดุดพื้นจนหน้าเกือบคะมำ ความคิดสับสนเลอะเลือนยิ่งขึ้นทุกขณะ จำได้แต่เพียงว่าต้องวิ่ง วิ่งไปได้ ไกลเท่าไรยิ่งดี!

สัญชาตญาณกระตุ้นให้มันวิ่งไปที่ร้านเหล้าปีใจ (เรียนเซียนฟู้กัน) ในซอย สี่สิบเจ็ด อาจเป็นเพราะขอเพียงได้เห็นหน้าคำๆ ของเด็กหญิงรับใช้ มันจึง

จะรู้สึกปลอดภัยอย่างแท้จริง ความตั้งใจนี้มีพลังเข้มแข็งรุนแรงถึงขนาดทำให้มันสามารถกลางสังขารที่บาดเจ็บสาหัสวิ่งจากเขตนครได้มาถึงที่นี่ได้ แต่ก็ด้วยสติที่ละเอียดอ่อนจนไม่รู้ว่านี่คือถนนจูเซวีย (วิหคชาด) ซึ่งปกติมันพยายามหลีกเลี่ยงไม่เข้าไปใกล้

เลือดที่ไหลย่อยจากผ้าปิดหน้าสามารถใช้แขนเสื้อเช็ด แต่เลือดจากบาดแผลจำนวนมากนับไม่ถ้วนตามร่างกายกลับถูกร่มดูดซึมจนชุ่ม แล้วไหลหยดลงบนพื้นเหมือนบุปผาโลहितดอกเล็กๆ เป็นทางยาวก่อนซึมเข้าไปในร่องหิน

ยังไม่ทันจะสว่างดี ลมอรุณก็เริ่มโชนชาย พัดเสื้อที่ตากไว้ตามใต้ชายคา และธงมังกรเมฆาที่เสียบอยู่เหนือประตูเมืองให้สะบัดดังพับพับ เสียงฝีเท้าและกลิ่นเลือดจางๆ กลางสายลมหลอมรวมเข้าด้วยกันจนค่อยๆ ปลูกชีวิตหนึ่งที่ซ่อนอยู่กลางแผ่นหินมานานนับพันปีให้ตื่นขึ้นอย่างช้าๆ

ถนนจูเซวียที่กว้างขวางตรงแนวราบกับฟูกัน จู่ๆ ก็เปลี่ยนเป็นเส้นทางที่ลูกโซนไปด้วยโพลีกันตร์ยาวเหยียดไม่มีที่สิ้นสุด หนึ่งเซวียรู้สึกว่าจะสองเท้าเหมือนกำลังย่ำอยู่บนก้อนกรวดที่ถูกเผาจนลุกไหม้ พื้นรองเท้าเกรียมกรอบจนทะลุ ก่อนเปลวไฟร้อนแรงเหล่านั้นจะลามเสียไปตามท่อนหาจนเนื้อหนึ่งม้งสามันหลุดล่อน ลูกไหม้กัดกินเข้าไปถึงกระดูก เจ็บปวดทรมานจนไม่อยากจะเป็นผู้เป็นคน

แต่มันยังคงวิ่งต่อไป แม้ว่าแต่ละก้าวจะสร้างความเจ็บปวดให้ถึงเพียงนั้น แม้ทุกฝีก้าวที่ย่ำลงไปเท้าของมันเหมือนถูกดาบจำนวนนับไม่ถ้วนระดมสับจนกลายเป็นเศษเนื้อแหลกเหลว

แล้วจู่ๆ มันก็หยุดชะงัก กุมหน้าอกตัวเองด้วยความเจ็บปวด!

เป็นเพราะมันรู้สึกราวกับว่ามีหอกยาวเล่มหนึ่งพุ่งลงมาจากท้องฟ้าเสียบทะลุหน้าอกออกหลังปักตรึงร่างมันไว้กับพื้น!

ความเจ็บปวดที่แผ่ซ่านขึ้นจากหน้าอกแผ่กระจายออกไปทุกมุมซอกซอกคล้ายกับจะฉีกกระชากมันออกเป็นชิ้นๆ ทำเอาความทรมานก่อนหน้านี้มลายหายวับ เพราะความเจ็บปวดในครั้งนี้มีอาจยกเอาความเจ็บปวดทรมานใดๆ ในโลกมาเทียบเคียงได้

หนังสือหน้าปิดเบี้ยวเหยเก เบิกตากว้างจนหางตาแทบฉีก มองหน้าอกตัวเองที่ไม่มีร่องรอยของบาดแผลหรืออาวุธใดๆ มองถนนที่เปลี่ยนรูปจนกลายเป็นอุโมงค์คดเคี้ยวสายหนึ่ง มองเมืองฉางอันที่กลายเป็นภาพมายาหลุดพ้นจากโลกแห่งความเป็นจริง ทุกสิ่งทุกอย่างที่มองเห็นล้วนมีเงาร่างมากมาย มีทั้งจริงและปลอม ส่วนตัวมันก็ยืนอยู่ตรงกึ่งกลางระหว่างภาพจริงกับภาพมายาเหล่านั้น

ทันใดนั้นมีเสียงหอบหายใจเบาๆ ดังขึ้นที่ข้างหู

มันใช้พลังเหือกสุดท้ายหันไปมอง มือที่ซุ่มเลือกกำด้ามดาบแน่น แต่ก็ไม่เห็นผู้ใด รอบด้านยังคงเป็นโลกที่เปลี่ยนแปลงไปจนดูแปลกพิสดารยิ่ง ใบหน้าขาวซีดดุจหิมะของมันมองไปรอบๆ อย่างงงงวย พยายามค้นหาว่าเสียงนั้นดังมาจากที่ใด

เสาคูกม้าข้างถนนที่ทำท่าจะเอนล้มเหล่านั้นกำลังหอบหายใจ บอกเล่าถึงความเจ็บปวดทรมานที่ถูกเชือกผูกรัดอยู่ทั้งวัน ป้ายผ้าสีเหลืองของร้านสุราก็หอบหายใจ บอกเล่าถึงความขุ่นเคืองที่ต้องทนฟังพวกซีเมาพูดจาหยอกเย้าแทะโลมสตรีทุกคำคืน ดันไหวที่ลำต้นสูงพังกาแพงบ้านหลังหนึ่งที่กำลังหอบหายใจ บอกเล่าว่าได้เห็นความลับที่น่าอัศจรรย์ของคนในบ้านมากเกินไป จนจะถูกความชั่วร้ายรุมจนแห้งเหี่ยวยับเยิน ใบไม้ที่ร่วงลงบนฐานสิงโตหินก็กำลังหอบหายใจ บอกเล่าถึงเหตุผลที่ตนร่วงโรยก่อนถึงเวลาอันควร

สิงโตหินกำลังหอบหายใจ ท่อนไม้ที่ถูกสร้างขึ้นเป็นเรือนกำลังหอบหายใจ พื้นใต้ฝ่าเท้า ลมรุ่งอรุณ พระราชวังที่อยู่ห่างไปไกลลิบ กำแพงที่อยู่ใกล้ตัว เมืองฉางอันทั้งเมืองต่างกำลังหอบหายใจ โลกทั้งโลกล้วนกำลังหอบหายใจ

หนังสือยืนฟังเสียงลมหายใจที่รุ่มลุ่มมาจากรอบด้าน ตะลึงลานทำอะไรไม่ถูกอยู่กลางถนน

แม้จะยกมือขึ้นปิดหู แต่เสียงลมหายใจเหล่านั้นยังดังก้องอยู่ในศีรษะของมัน

และแล้วเขาของมันก็อ่อนยวบ ก่อนล้มคว่ำหน้าไปกับพื้นอย่างช้าๆ โดยมีร่มดำคันใหญ่กางปิดอยู่บนหลัง

เลือดจากตัวร่วมหยาดหยดลงสู่พื้น ซึมเข้าไปในร่องหิน

ถนนลูเซี่ยซึ่งปูลาดด้วยแผ่นหินมีรอยบุปผาโลหิตเป็นทางยาวจากเขตนครใต้เรื่อยขึ้นมาทางทิศเหนือ บุปผาโลหิตเหล่านี้เชื่อมต่อกันจนดูไปคล้ายตาข่ายโลหิตผืนหนึ่ง เลือดบนตาข่ายยามนี้ได้ไหลมารวมกันเป็นเส้น เชื่อมต่อเข้ากับกองเลือดที่อยู่ใต้ร่ม

และจุดที่เส้นโลหิตนี้ชี้ไปก็คือรูปจูเซี่ยที่อยู่ไกลออกไปข้างหน้า

รูปจูเซี่ยที่ถูกสลักไว้บนพื้นหินกลางถนนแบกแผ่นดินดำดังมาเป็นเวลานานนับพันปี แม้ว่าได้ต้อนรับจักรพรรดิองค์ใหม่ผู้มีพระทัยเร่าร้อนอีกเหิมมาแล้วหลายพระองค์ และได้ส่งจักรพรรดิที่สังหารพ่ายแพ้ให้กับกาลเวลาไปแล้วเป็นจำนวนไม่น้อยก็ตาม แต่สองตาที่ทรงอาณาพนาอำนาจอองมันยังคงสงบเฉยไม่เคยแปรเปลี่ยน และดูเหมือนจะเป็นเช่นนั้นไปอีกนานชั่วกัปชั่วกัลป์

แต่มาบัดนี้แม้ดวงตาทรงศักดิ์ดานุภาพคู่นั้นจะยังนิ่งเฉย ทว่าในบรรดาชนสามเส้นบนศีรษะที่ดังมาสุดจะพรรณนา เส้นทางขวากลับเลิกลื่นขึ้นช้าๆ รวากับเตรียมจะโผนทะยานขึ้นจากแผ่นหินสู่โลกแห่งความเป็นจริง!

หนิงเซี่ยนอนสิ้นสติอยู่ใต้ร่ม ย่อมไม่มีทางรู้ว่ารูปสลักจูเซี่ยที่อยู่ห่างออกไปนั้นเกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างน่าอัศจรรย์ และยังไม่ว่าพลังพิฆาตที่มีอาณาภาพทำลายล้างรุนแรงมหาศาลราวกับสังฆมาแต่โบราณกาลได้คืบคลานเข้ามาใกล้ตัวมันแล้ว

เลือดที่ซึมลงตามร่องหินไหลตรงดิ่งไปยังรูปสลักจูเซี่ย ซึมเข้าตามลวดลายตรงส่วนปีก ก่อนเดือดปุดเผาไหม้กลายเป็นไอสีแดง จากนั้นก็ถูกพลังความร้อนที่มองไม่เห็นเผาผลาญทำให้บริสุทธิ์จนกลายเป็นอากาศธาตุไปอย่างรวดเร็ว

บุปผาโลหิตที่ยังเหลืออยู่รวมทั้งที่รวมตัวเป็นทางอยู่ตามถนนก็เริ่มเดือดเป็นไอก่อนถูกทำให้บริสุทธิ์แล้วปลาสนาการไป ในที่สุดมฤตยูนี้ก็ไล่มาถึง

ได้รู้ม จากนั้นเริ่มเข้ากลืนกินร่างของหญิงเชวีย!

ความร้อนระดับไฟบรรลัยกัลป์ที่มองไม่เห็นนี้ราวกับจะแผดเผาทุกสิ่งทุกอย่างบนโลกมนุษย์ให้ราพณาสูร คราบเลือดบนกายหญิงเชวียระเหิดหายไปอย่างรวดเร็ว แขนและใบหน้าที่อยู่นอกร่มผ้าเริ่มเปลี่ยนเป็นแดงก่ำ เส้นผมที่ปรกหน้าผากเริ่มแห้งกรอบสลัดไหม้ เล็บที่จิกอยู่บนพื้นผิวถนนก็เริ่มเหี่ยวแห้งดำคล้ำ

ใบไม้ใบหนึ่งถูกลมพัดลอยมาตกอยู่บนหลังมือ ก่อนถูกลมอีกหอบพัดลอยไปตกบนกลางถนน สีสันยังคงเขียวขจีไม่เปลี่ยนแปลง มดตัวหนึ่งถูกใบไม้ที่นั่นขู่ขวัญให้หวาดกลัว ต้องรีบไต่ขึ้นไปบนหลังมือแล้วไต่ลงอีกด้าน จึงยังรักษาชีวิตเอาไว้ได้ แต่หากไม่เกิดเรื่องนอกเหนือความคาดหมายขึ้นอีก อีกสักครู่หญิงเชวียคงไม่แคล้วต้องถูกพลังความร้อนลึกลับที่ปล่อยออกมาจากรูปสลักงูเขวียเผาไหม้จนระเหิดหายกลายเป็นอากาศธาตุไปด้วยอย่างแน่นอน

ทว่าคล้ายชีวิตของมันได้ถูกฟาล์วขีดเอาไว้แล้ว เรื่องนอกเหนือความคาดหมายพลันอุบัติขึ้น เพราะวินาทีนั้นเงาดำแถบหนึ่งก็เข้าปกคลุม บดขยี้มดที่น่าสงสารตัวนั้นจนตาย

ร่มดำถูกลมยามรุ่งอรุณพัดไหวพะยิบพะยียบ ก่อนค่อยๆ ขยับเข้าคลุมร่างหญิงเชวียอย่างนุ่มนวล เหมือนปทุมสีดำนั่งระริกอยู่กลางสายลม ทันทที่ขยับ ใบไม้นั้นก็กลายเป็นน้ำแข็งไปในทันที พอถูกลมพัดก็แตกกระจายเป็นเกล็ดน้ำแข็งปลิวว่อนไปตามลม

กระไอเย็นยะเยียบแผ่กระจายออกจากตัวร่ม แทรกซึมเข้าสู่ร่างที่ร้อนเป็นไฟของหญิงเชวียอย่างเชื่องช้าแต่เปี่ยมไปด้วยอำนาจที่ไม่มีสิ่งใดขัดขวางได้ ครู่หนึ่งให้หลังใบหน้าและแขนที่แดงก่ำก็ค่อยๆ เปลี่ยนกลับเป็นขาวซีดดังเดิมจากการที่เสียเลือดไปมาก เส้นผมที่แห้งกรอบกลับคืนสู่ความสลวยเป็นมันเหมือนขนอีเกา เล็บมือก็เช่นกัน กลับคืนสู่ความมันวาวเป็นประกายอีกครั้ง

รูปสลักงูเขวียคล้ายสำเหนียกถึงอะไรบางอย่าง ดวงตาที่ทรงอำนาจคู่นั้นเหมือนจะเหลือบแลมาทางหญิงเชวียอย่างกังขา

พริบตานั่นชนบนศีรษะที่แสนจะสวยงามก็กระดกขึ้นพร้อมกันทั้งสามเส้น!

แทบจะในเวลาเดียวกัน ร่มดำที่กางคลุมร่างหนึ่งเขยื้อยอยู่ก็คล้ายจะลั่นไหวเร็วขึ้นกว่าเดิมอีกหลายเท่า!

บนทุ่งรกร้างสีดำ ลมดำทะมึนพัดดังอู้อู๋ กวาดทำลายทุกสิ่งทุกอย่างที่ขวางหน้า ความแรงของลมหอบเอากรวดดินดำๆ ฟุ้งกระจายขึ้นไปบนท้องฟ้า มองไปคล้ายจะพาให้แสงอันร้อนแรงของดวงตะวันเปลี่ยนเป็นสีดำตามไปด้วย

ห่างออกไปมีภูเขาน้ำแข็งสีดำอยู่ลูกหนึ่งกำลังละลายอย่างรวดเร็ว ภายใต้แสงแรงกล้าของตะวันจนเกิดการยุบตัว บางส่วนทยอยถล่มลงมาไม่หยุดหย่อน น้ำจากการละลายตัวจำนวนมหาศาลผสมเข้ากับดินดำๆ ก่อนไหลป่าทะลักทลายออกไปรอบทิศ

ขณะที่ภูเขาน้ำแข็งสีดำกำลังล่มสลายกลายเป็นคลื่นยักษ์ที่กำลังจะถาโถมเข้าทำลายล้างโลกใบนี้ รุ่ง รัตริสว่างไสวก็พลันมาเยือน ปลดปล่อยไอเย็นที่ควรจะหนาวเหน็บแต่กลับอบอุ่นจนหาสิ่งใดเปรียบมิได้ออกมา

หนึ่งเขยื้อยยืนอยู่ในความเว้งว้าง มองภาพความพังพินาศย่อยยับของโลกตรงหน้าอย่างท้อแท้สิ้นหวัง มันไม่ทราบวาทินีคือที่ใด แต่รู้ดีว่านี่มิใช่ความฝัน สิ่ง que เห็นอยู่นี้ชัดเจนและแน่นอน ก็เหมือนกับที่มันเห็นอยู่กับการว่าแสงสว่างเข้าครอบครองพื้นที่บนท้องฟ้า แต่ในใจกลับรู้ว่านี่เป็นตอนกลางคืน

รัตริสว่างไสวเข้าขวางกันแสงตะวันอันดำมืดร้อนแรง การหลอมละลายและการถล่มทลายของภูเขาน้ำแข็งเริ่มชะลอตัว ไอเย็นเยะเยียบที่แผ่กระจายลงมาก็เริ่มทำให้น้ำที่กำลังกวาดทำลายทุ่งรกร้างนั้นแข็งตัวขึ้น

โลกกำลังสร้างตัวขึ้นใหม่ ภูเขาน้ำแข็งสีดำลูกนั้นกำลังก่อตัวสูงตระหง่านขึ้นอีกครั้ง แม้เชื่องช้าแต่ก็มั่นคง

แผ่นฟ้าและพื้นปฐพีกลับคืนสู่ความสงบ รัตริหวนคืนสู่สีลันที่ควรจะเป็นอีกครั้ง ธารณ้ำแข็งสีดำบนทุ่งรกร้างไม่ทราบวาทินีหายไปตั้งแต่เมื่อใด

ราวกับว่าทุกสิ่งทุกอย่างมิเคยเกิดขึ้นมาก่อน หรือไม่มีทุกสิ่งทุกอย่างได้เปลี่ยนแปลงไปแล้วอย่างสิ้นเชิง

ดวงตะวันอันอบอุ่นดวงนั้นส่องแสงให้แสงสว่างแก่โลก หลอมละลายหิมะที่จับตัวสะสมกันอยู่บนยอดเขาจนกลายเป็นธารน้ำเล็กๆ ซึมเข้าใต้กองหิมะ แล้วหายไปใ้ในโพรงน้ำแข็งสีฟ้าหม่นใต้ดิน

ไม่ทราบว่าการเวลาล่วงเลยไปนานเท่าใด บนทุ่งรกร้างห่างไกลจากภูเขาน้ำแข็ง หินเล็กๆ ก้อนหนึ่งไหวตัวเบาๆ ก้อนกลิ้งหลุนๆ ไปด้านข้างเปิดทางให้สายน้ำเล็กๆ จากตาน้ำข้างใต้ไหลเอ่อออกมา แล้วค่อยขยายตัวอย่างช้าๆ จนกลายเป็นธารน้ำยาวเหยียดไปสุดขอบโลก

ข้างๆ ธารน้ำใสปรากฏต้นหญ้าเล็กๆ ต้นหนึ่งที่ดูบอบบางแต่กลับแข็งแรงมั่นคงงอกเงยขึ้น

โลกนั้นหายไป หนึ่งเข็มนาฬิกาขึ้นจากสลับสไลด์

สิ่งแรกที่เห็นคือซากมดและเศษใบไม้ที่แหลกลาญเป็นเกล็ดน้ำแข็ง หลังจากเหมอลอยอยู่ครู่หนึ่ง หนึ่งเข็มนาฬิกาพุ่งตัวลุกขึ้นจากพื้นอย่างยากลำบาก พยายามขบคิดว่าตัวเองสลับไปนานเท่าใด แต่พอได้ยินเสียงขลุ่ยส่งสัญญาณและเสียงเกือกม้ากระทบพื้นดังเข้ามาใกล้ ก็นึกขึ้นได้ว่าตอนนี้มันนอนอยู่กลางถนนซึ่งเป็นเรื่องที่อันตรายยิ่ง จึงกัดฟันกระโดดกระดอนตัวเองให้สติสัมปชัญญะแจ่มใส รีบลากสิ่งของที่อ่อนล้าหลบเข้าซอยเล็กๆ ข้างทาง

เลือดที่เคยไหลนองพื้นอันตรายนั้นหายไปราวกับถูกฝนชะล้างไปหลายสิบรอบ จากนั้นก็ถูกแสงแดดแผดเผาอีกจนแห้งเหือด มันไม่ทันสังเกตว่าเนื้อตัวตอนนี้ไม่มีคราบเลือดแม้สักหยดเดียว สะอาดสะอาดราวกับเพิ่งแช่ตัวอาบน้ำในอ่างไม้ของเรือนหงษ์เจ้า (นางงามเพรียกหา) มาครั้งก่อนคืน

ในสมองมันยามนี้มีแต่ความทรงจำอันเลือนรางอยู่เพียงเรื่องเดียว ส่วนการปะทะกันระหว่างภาพสลักจูเซียวกับร่มดำสำหรับมันแล้วเสมือนเป็นเรื่องที่ไม่เคยเกิดขึ้น เพราะขณะนั้นมันสลบ มิได้รู้เห็นในปรากฏการณ์แปลกพิสดารที่เกิดขึ้น

พอวิ่งเข้าซอย มันก็รีบถอดเสื้อคลุมตัวนอกที่ขาดวินออก จึงค่อยพบว่า

บนเสื้อปราศจากคราบเลือด แม้ในใจบังเกิดความสงสัยอย่างรุนแรง แต่ตอนนี้สถานการณ์คับขัน ทางกรรมการไล่ล่ามัน ไม่มีเวลามาขบคิดหาสาเหตุ จึงฉีกชายเสื้อส่วนหนึ่งออกมาแขวนไว้บนกิ่งไม้ จากนั้นโยนส่วนที่เหลือเข้าไปในบ้านหลังหนึ่ง

บริเวณหน้าอกยังคงทำความเจ็บปวดทรมานให้มันจนแทบขาดใจ หอกยาวไร้รูปที่แทงลงมาจากฟ้าเล่มนั้นเหมือนกับยังเสียบคาร่างมันอยู่ แต่ละก้าวที่เหยียบย่างลงไปล้วนทำให้มันหน้าซีดตัวสั่น เพราะแค่เคลื่อนไหว ร่างเพียงเล็กน้อย แผลที่ถูกแทงตรงหัวใจก็คล้ายจะถูกฉีกทิ้งให้ขยายใหญ่ขึ้น

หนึ่งเซวียยื่นมือสั่นเทาไปคว้าขอบกำแพงเตี้ย ผืนสุดหทัยใจออกแรงกระโดดข้าม เติบย่องผ่านเจ้าของบ้านที่ยังคงหลับอยู่ หยิบเสื้อฟ้ามืดเขียวที่แขวนอยู่บนราวไม้ไผ่มาสวมใส่อย่างรวดเร็ว

มันตระเตรียมจะใส่ยารักษาบาดแผลขณะสวมใส่เสื้อ แต่แล้วก็ต้องตะลึงเมื่อพบว่าบาดแผลที่ถูกกระเบื้องหินทำร้ายจนเลือดไหลโกรกกลับสมานตัวแล้ว ทว่าการสมานตัวแบบนี้หาใช่เกิดจากการที่บาดแผลหายสนิท แต่กลับเหมือนถูกคนใช้ไฟลนเพื่อให้เลือดหยุดไหล โดยที่อาการบาดเจ็บและความเจ็บปวดแสนสาหัสยังคงอยู่

แสงอรุณกำลังจะเบิกฟ้า หนึ่งเซวียลัดเลาะไปตามตรอกซอกซอย บางเวลาต้องหลบเข้าหลังต้นไม้หรือป็นขึ้นบนหลังคาเพื่อหลบการค้นหาย พยายามไปให้ห่างจากเสียงขลุ่ยเตือนภัยที่ตั้งระคายหูใกล้เข้ามาทุกที

เมื่อต้นคืนกลับมาถึงซอยสี่สิบเจ็ด มันพบว่าไม่อาจกลับเข้าบ้านไปรักษาตัว เพราะมือปราศจากที่ว่าการได้ถือเชือกและซื้อคาเดินเคาะประตูสอบถามไปตามร้านรวงบนถนนแล้ว

ขณะขมวดคิ้วลอบมองร้านค้าทั้งหลายถูกเคาะประตู มันก็บังเกิดความรู้สึกอยากโอบอย่างรุนแรงจนต้องรีบยกมือปิดปาก ถลันหลบเข้ามุมมืด ฟังกำแพงหอบหายใจถี่กระชั้น พยายามข่มกลั้นไม่ให้ออกมา

และแล้วรถม้าคันหนึ่งก็วิ่งมาถึงหน้าปากซอย ข้างผนังรถประทับตราสัญลักษณ์ของสถานศึกษาไว้

หิงเซียวจ้งรตมำที่มารับตัวเองไปเรียนทุกวันเซม้ง เจียหุฟ้งเสียง ประตูร้านถูกเปิดออกดังแ่วมาเป็นระยะ ในใจนึกคำนวณเวลาอยู่เจียบๆ

ครั้นแล้วก็ยืนทำถีบกำแพงด้านหลัง ใช้พลังที่เหลืออยู่เหือกสุดท้าย ส่งร่างตัวเองพุ่งไปที่รตมำ มือขวากระชากประตูออกแล้วมุดตัวเข้าไป โดยพยายามให้เกิดเสียงและแรงสั่นสะเทือนน้อยที่สุด

มือปราบที่กำลังสอบถามเจ้าแก็ร้านขายของเก่าปปลอม หางตาล้าย เห็นอะไรแวบๆ จึงหันมามองอย่างตื่นตัว แต่กลับเห็นเพียงปากซอยที่ว่างเปล่า ไร้ผู้คน มีแค่รตมำคันหนึ่งจอดอยู่

"เข้าอย่างนี้ ไฉนถึงมีรตมำจอดอยู่"

มันขมวดคิ้วพึมพำลงขยับเท้าจะเดินไปดู

เจ้าแก็ร้านขายของเก่าปปลอมอ้าปากหาวหอด เหลือบตามองแวบหนึ่ง แล้วช่วยตอบไขข้อข้องใจ

"นั่นคือรตมำที่มารับเจ้าแก็หนึ่งไปสถานศึกษา ทุกวันจะมารออยู่ที่นั่น ในเวลานี้แหละ"

พอได้ยินคำว่าสถานศึกษา มือปราบก็ชะงักเท้า หัวเราะเยาะให้กับ อาการตื่นตูมของตัวเอง กล่าวกับเจ้าแก็ที่ยังหาไม่หยุดอย่างปลานปลื้มยินดีว่า

"ซอยนี้ของพวกเราถึงกับมีคนสามารถเข้าเรียนในสถานศึกษาได้ด้วย รี หาได้ยากจริงๆ"

ภายในรตมำ หิงเซียวมองมือปราบที่กำลังสนทนากับเจ้าแก็ร้าน อย่างออกรส เมื่อแน่ใจว่าไม่มีปัญหาใดๆ แล้วก็ปล่อยมันลง ใช้มือเคาะ พ้นจรเบาๆ กล่าวด้วยน้ำเสียงอ่อนระโหย

"เหล่าตัวน*ไปกันเถอะ"

เหล่าตัวนคนขับรตมำสะดุ้งเหือก หันกลับไปมองก็เห็นเงาต่างๆ หลังมัน จึงอุทานอย่างประหลาดใจ

"เจ้าแก็หนึ่ง? ขึ้นรตมาตั้งแต่เมื่อไหร่ ทำไมข้าถึงไม่รู้ตัว วันนี้ท่าน ตื่นเข้าดีจริงๆ"

* เหล่า เป็นการเรียกหาที่แสดงถึงความสนิทสนม ตามด้วยแซ่ของผู้ที่ถูกเรียก

"วิชาจารีตธรรมที่เรียนเมื่อวานข้ายังไม่ได้ทบทวน วันนี้เลยจะรีบไปอ่านสักกรอบสองรอบก่อน"

หญิงเขวียอธิบายถึงตรงนี้ก็ชะงักไอลอย่างรุนแรงจนตัวงอ มันรีบยกแขนเสื้อขึ้นปิดปาก

คนขับรถม้ารีบหันมาถามอย่างเป็นห่วง

"เป็นไรหรือไม่"

หญิงเขวียตอบเสียงแหบแห้ง

"เมื่อคืนร้อนอบอ้าวไปหน่อย จึงละโมภกินน้ำแข็งไปสองถ้วย หน้าข้ายังเอาน้ำในบ่อราดศีรษะไปอีกหลายถัง คงจะเป็นหวัดแล้ว"

คนขับรถม้าหันกลับไป มือหนึ่งถือเชือก อีกมือถือแอลกอฮอล์ ยิ้มพลางกล่าวว่า "เป็นหวัดในหน้าร้อนนี่น่ารำคาญใจที่สุด แต่ท่านอายุยังน้อย อยู่ในวัยฮึกเหิมเลือดลมเดือดพล่าน กลับไปร้านแล้วดื่มน้ำชาสักถ้วยก็ไม่เป็นไรแล้ว"

พอได้ยินคำว่าเลือดลมเดือดพล่าน ไม่รู้ทำไมหญิงเขวียจึงใจเต้นแรงด้วยความหวาดหวั่น มันนั่งงันไปครู่หนึ่งก่อนเหลือบตาลงมองแขนเสื้อ พบว่ามีหยดเลือดเล็กๆ อยู่สองจุด จึงกำแขนเสื้อส่วนนั้นไว้ในมือ

ฉางอันเป็นเมืองที่ที่ดินมีราคาแพง โดยเฉพาะที่ตามริมทะเลสาบราคายิ่งแพงสุดกู่ คนที่มีปัญญาพากันอาศัย ถ้าไม่ร่ำรวยก็ต้องเป็นบุคคลสูงศักดิ์ เขยียนซู่ซิงอาจารย์ด้านศิลปะการชก แม้จะไม่ใช่ที่ต้องการของราชสำนัก แต่ในแวดวงของคนชั้นสูงก็ยังนับว่ามีชื่อเสียงอยู่บ้าง การต่อสู้ในเรือนน้อยริมทะเลสาบจึงได้สร้างความตื่นตระหนกตกใจให้แก่ผู้คนที่อาศัยอยู่ในละแวกนั้น เมื่อพบว่าศิระเขยียนซู่ซิงถูกตัด ที่ว่าการฉางอันรวมไปถึงกองกำลังอวี๋หลิน (กองกำลังองค์กรรักษาราชพระองค์) จึงรีบเร่งลงมือตรวจค้นตามจับอย่างเอาใจจริงเอาใจถึงทันที

ตอนนี้ประตูเมืองเพิ่งเปิด ยังมีโอกาสกักตัวฆาตกรเอาไว้ในเมืองได้ไม่สายเกินไป พวกมือปราบออกตระเวนสอบถามชาวบ้านไปทั่วทุกซอกทุกมุม กองกำลังอวี๋หลินก็วกกำลังสกัดไว้ตามถนน ส่วนการตรวจคนเข้าออกที่ด่านประตูเมืองก็ยิ่งทวีความเข้มงวดกวดขัน

แต่ต่อให้ตรวจสอบอย่างเข้มงวดเพียงไร สุดท้ายก็ยังมีการละเว้นหรือเลือกปฏิบัติอยู่ดี อย่างน้อยก็บรรดาม้าที่มีตราสัญลักษณ์ของสถานศึกษาทำหน้าที่รับส่งผู้เข้าเรียน ทหารเฝ้าประตูเมืองที่ป็นหน้าด่านตั้งแต่เพียงแค่อามลวกๆ สองสามประโยค เลิกมานมองเข้าไปในประตุนรุตเวบหนึ่งก็โบกมือให้ผ่านได้

หนิงเซวียเลิกมานหน้าประตุนรุต มองไปที่อุโมงค์ทางออกประตูเมืองในใจคิดว่าหากมิใช่เพราะคราบเลือดตามร่างกายได้หายไปเองอย่างน่าอัศจรรย์วันนี้คงยากที่จะผ่านด่านไปได้ จวบจนบัดนี้มันยังไม่รู้ว่าเลือดในตัวที่ไหลหยดลงบนถนนจูเซวียได้ถูกเผาไหม้กลายเป็นไอและถูกความร้อนระดับไฟบรรลัยกัลป์ทำให้บริสุทธิ์กลายเป็นอากาศธาตุไปหมดแล้ว มิเช่นนั้นทหารจากกองกำลังอวี๋หลินจะต้องตามรอยเลือดมาจนเจอมันในสภาพบาดเจ็บสาหัสอย่างแน่นอน

เสียงฝีเท้ามาวิ่งกุกกักๆ เสียงล้อรถบดพื้นถนนดังแกรกๆ หนิงเซวียปล่อยให้แสงอรุณแรกที่มาเยือนเมืองฉางอันสาดส่องไปหน้าอันอ่อนวัยชาวสะอาดของตัวเองผ่านมานหน้าต่างที่ถูกแหวกออก ชับแน่นผิวหน้าที่ชืดอยู่แล้วให้ยิ่งชืดขึ้นไปอีก มันหรีตาลง สมองพลันนึกถึงแสงตะวันสีดำในโลกใบนั้น นึกถึงเรื่องที่ยอธิบายไม่ได้มากมายซึ่งเพิ่งเกิดขึ้นกับตัวเอง แต่ความเจ็บปวดสุดจะทนทานทำให้มันไม่มีแรงใจครุ่นคิดต่อได้ ได้แต่ฝืนออกแรงเอาดาบซุกไว้ใต้ที่นั่ง

รถม้าจอดลงตรงหน้าสถานศึกษา หนิงเซวียก้าวลงจากรถเดินเข้าไปอย่างเชื่องช้า ทางเดินที่เปียกเงวองบอวลไปด้วยกลิ่นหอมของบุปผาและกลิ่นหญ้าเขียวขจีวันนี้กลับดูยาวไกลกว่าปกติ แต่ละก้าวที่เดินสร้างความทุกข์ทรมานเกินกว่าจะบรรยาย เพื่อไม่ให้ใครสังเกตเห็นอาการและความผิดปกติของมัน ต่อให้เจ็บปวดเพียงใดมันก็ได้แต่อดทน แม้แต่ตัวก็ไม่ยอมขมวด

สภาพร่างกายเช่นนี้ไม่มีทางเข้าเรียนได้ หนิงเซวียรู้ดี หากมันยังขึ้นดิงตันคงต้องกระอักเลือดล้มตายไปต่อหน้าต่อตาอาจารย์และสหายร่วมห้อง

ทั้งหลายเป็นแน่ ดังนั้นมันจึงเดินตัดเข้าตรอกด้านข้างผ่านบริเวณหนองบึง ไปถึงหน้าหอจั่วชู

หอจั่วชูเปิดให้ศิษย์ทั้งหลายเข้าออกได้ตลอดเวลา ตอนนี้อยู่เข้าครู อาจารย์ประจำหอตำราและผู้ดูแลทั้งสี่ต่างก็ยังไม่มา หนึ่งเขยียผลึกประตู เดินเข้าไปแล้วใช้มือขวาทาบทบนั่ง พยุงตัวเดินขึ้นบันไดไปอย่างยากลำบาก

มาถึงชั้นสองที่แสนจะคุ้นเคย มองตำราฝึกฉานที่วางเรียงรายอัดแน่น เต็มชั้น แล้วจู่ๆ มันก็ชะงักงันไป บังเกิดความต้องการอย่างแรงกล้าที่จะอ่าน ทั้งนี้เพราะรู้สึกสังหรณ์ใจว่านี่อาจเป็นครั้งสุดท้ายที่จะได้ขึ้นมายังที่นี่ และอาจเป็นครั้งสุดท้ายที่จะได้มีโอกาสอ่านตำราอันมีค่าเหล่านี้

แต่สุดท้ายมันก็ได้หิบบตำราลงมาอ่าน และไม่มิกะจิตกะใจจะไปดูว่า เงินฝัฟี่ทั้งข้อความไว้ให้หรือไม่ ฝนลากสังขารเดินไปจนสุดแถวของชั้นวางหนังสือ ทรวดกายลงนั่งบนพื้นข้างหน้าต่างที่ประจำของมัน

อีกสักครู่เจี้ยวโซ่ว (ศาสตราจารย์) หญิงก็คงมาคิดตัวอักษรตามปกติ หากถูกนางพบเห็นในสภาพเยี่ยงนี้ควรจะอธิบายว่าอย่างไร แต่บางที่อีกสักครู่ตนก็อาจจะหลับตาไปตลอดกาลแล้วก็ได้ ยังจะต้องกังวลหาคำอธิบายใดๆ อีกเล่า

เป็นเพราะเสียเลือดมาก อวัยวะภายในก็ถูกทำลายด้วยพลังพิสดาร ความนึกคิดของหนึ่งเขยียจึงค่อนข้างเลอะเลือนสับสน เหมือนใยขาวจากเม็ดหลิวที่ปลิวตามลมลอยล่องไปอย่างไร้ทิศทาง

มันก้มลงมองหน้าอก รับรู้ถึงความโหวงเหวว่างเปล่าและความเจ็บปวดที่เหมือนจะฉีกกระชากร่างกายออกเป็นชิ้นๆ จนต้องยกมือสันเทาขึ้นลูบคลำ โดยไม่รู้ตัว

แต่มันก็ได้คลำเจอหอกที่แทงลงมาจากปากฟ้าไม่ ทั้งยังคลำไม่เจอเลือด แม้แต่หยดเดียว แต่กลับมั่นใจว่าหน้าอกตัวเองถูกหอกเล่มนั้นแทงทะลุจริงๆ

ทะลุจนเป็นรูใหญ่เบ้อเริ่ม

จะต้องตายไปแบบนี้หรือ หนึ่งเขยียคิดอย่างเศร้าใจ ขณะเดียวกัน ก็รู้สึกถึงความว่องวุ่นที่จู่โจมเข้ามา หนึ่งตาเปลี่ยนเป็นหน้ก้องเหมือนถูกถ่วง

ด้วยตะกั่ว คอยแต่จะปิดลงอยู่รำไป

มันปลดร่มด่าลงวางกับพื้น จากนั้นพืงหลังเข้ากับผนัง หลับตาพลาง
ถอนใจเฮือก สองขาเหยียดยาวถ่างออกเล็กน้อย เหมือนกับที่จ้าวเออร์นัง
พืงกำแพงสืทการอคอยความตายในคืนวันฝนตก

ภายในหอไม้ปรากฏเสียงฝีเท้าแผ่วเบา ร่างบอบบางของเจี๊วโหวหญิง
เดินเข้ามาช้าๆ พอเห็นหนังสือก็ขมวดคิ้วเรียวบาง สายตาเลื่อนไปตกอยู่
บนร่มด่าซึ่งวางอยู่ข้างกาย

หลังเพ่งมองร่มคันนั้นอยู่นู่ครู่หนึ่ง คิ้วเรียวก็ยิ่งขมวดแน่น พอเลื่อน
สายตามาที่หนังสืออีกครา ใบหน้าที่เคยสงบนิ่งก็ฉาบทาไปด้วยความสนใจ
ใครรู้

"คนที่ทำให้จูเซียวสำแดงความโกรธเกรี้ยว...คือเจ้า หรือว่าเป็นร่มด่าคัน
นี้กันแน่"

เห็นหนุ่มน้อยกำลังจะตาย แต่นางกลับไม่มีทีท่าว่าจะช่วยเหลือ เพียง
ถอนใจเบาๆ กล่าวอย่างเสียดายว่า

"อยากรู้จริงๆ เด็กหนุ่มอาภัพที่ไม่มีคุณสมบัติในการฝึกฉวนคนหนึ่ง
ไหนจึงซ่อนความลับที่แม้แต่ข้าก็ดูไม่ออกเอาไว้ในตัวได้มากมายถึงเพียงนี้
เพราะติดที่คำสัญญา ข้าจึงช่วยเหลือเจ้าไม่ได้ ไม่อย่างนั้นข้าก็อยาก
จะเห็นจริงๆ ว่าหลังจากเจ้าฟื้นขึ้นมาแล้ว จะเปลี่ยนแปลงไปเป็นอย่างไรบ้าง"

ใบหน้านางเปล่งประกายสดใสอ่อนวัยไม่เข้ากับอายุ พูดต่อไปว่า

"ข้าจะลาป่วยแทนให้ ขณะเดียวกันก็หวังว่าเฮาเทียนจะประทาน
ความเมตตาให้เจ้าได้รอดชีวิต แต่ถ้าผิดไปจากนี้ก็อย่าตำหนิหรือโกรธเคือง
ข้า ต้องโทษตัวเจ้าเองที่ปรากฏตัวเร็วไปสองปี"

ครู่หนึ่งให้หลังนางก็ยกน้ำเปล่าหนึ่งชามหมั้นโถงสองลูกมาวางทิ้งไว้
ข้างกายมัน แล้วเดินกลับไปนั่งคัตตัวอักษรต่อ เหมือนไม่รับรู้ว่าห่างไป
ไม่ไกลมีหนุ่มน้อยที่ชีวิตกำลังจะปลิดปลงอยู่คนหนึ่ง

เสียงจกจันเริ่มระเบ็งเซ็งแซ่ต้อนรับแสงแดดยามเช้าที่ค่อยๆ แแรงขึ้น
บ่งบอกถึงกลิ่นอายคิมหันต์ที่เข้มข้นมากขึ้นทุกที

บทที่ 2

เสียงสนทนาบนเจดีย์

แม้ชาวดังจะเป็นคนกล้าหาญปราศจากความเกรงกลัว แต่นางอันมีฐานะเป็นเมืองหลวง เป็นที่ตั้งของกรมกองสถานที่ของทางการ รวมถึงจวนหรือคุกหาสน์ของบรรดาขุนนางและบุคคลสูงศักดิ์ทั้งหลาย การรักษาความสงบจึงต้องเข้มงวดกวดขันมากกว่าเมืองอื่นๆ

ที่ผ่านมานอกจากการตายที่เกิดจากการกริดเฝ้ามือประลองกันแล้ว ภายในเมืองนางอันน้อยครั้งมากที่จะเกิดคดีคนตายด้วยสาเหตุอันผิดปกติแน่นอน นี่ย่อมไม่นับการเซ่นฆ่าที่ได้รับพระบรมราชานุญาตจากองค์จักรพรรดิอย่างคดีศาลาขุนเพิง

ดังนั้นเมื่อเกิดคดีฆ่าคนตายที่ริมทะเลสาบในเขตนครใต้ บรรยายากสในที่ว่าการเมืองนางอันจึงเริ่มตึงเครียดตั้งแต่เช้า ชื่อฝ่าชันจวิน* ที่เพิงเข้ารับตำแหน่งใหม่กับเจ้าหน้าที่ชั้นสุตรศพบกตัวอยู่แต่ในห้องชั้นสุตร ด้านหัวหน้ามือปราบก็นำกำลังกว่าร้อยคนวิ่งพล่านอยู่ในเมืองจนเหวี่ยงโซ่มกายส่วนซึ่งกวนหยางอวี่ที่เพิงเข้ารับตำแหน่งจึงเจ้าอิน** นั้น สีหน้าดูขัดตาถึง

* ชื่อฝ่าชันจวิน คือเจ้าหน้าที่ทหารฝ่ายกระบวนกรายุติธรรม มีหน้าที่ให้ข้อคิดเห็นทางกฎหมายในการตัดสินคดีและกำหนดโทษทัณฑ์

** จิงเจ้าอิน แปลว่าเจ้าเมืองผู้ดูแลเขตเมืองหลวง เป็นยศขุนนางบันล้าดับรองชั้นสาม เทียบได้กับผู้ว่าราชการในปัจจุบัน

"เรียนใต้เท้า ฆาตกรจะต้องเป็นพวกมือสังหารแน่ขอรับ ผู้น้อยได้กระจายกำลังออกตรวจค้นบริเวณรอบๆ ที่เกิดเหตุแล้ว ไม่พบเห็นเบาะแสใด แต่กลับพบเลือดตัวหนึ่งในลานบ้านในตรอกบนถนนจูเซวี่ คาดว่าต้องเป็นของเจ้าฆาตกรนั้นทั้งเอาไว้"

ขุนนางสืบสวนและจับกุมประคองเลือดคลุ้มเก่าชาวดวินจนไม่เหลือสภาพกับเศษผ้าชิ้นหนึ่งให้อย่างนอบน้อม ปากกล่าวว่า

"มิใช่ว่าพวกผู้น้อยไม่ตั้งใจปฏิบัติงาน แม้แต่กองกำลังอวี๋หลินก็ยังไล่ตามจับไม่ได้ขอรับ"

ซ่งกวนหยางอวี๋รับเลือดคลุ้มเก่าชาดมา จากนั้นหยิบเศษผ้าชิ้นนั้นขึ้น อาศัยแสงตะวันยามเช้าที่ส่องผ่านหน้าต่างตรวจสอบดูสองตลบ หรีดารูปสามเหลี่ยมลงจนหดเล็กเหลือขนาดเกือบเท่าเมล็ดถั่วเหลืองคู่หนึ่ง แต่ก็หาเงื่อนไขใดๆ ไม่เจอ จึงสั่งการเสี่ยงแหบระคายหู

"เอาไปให้ได้เท่าซื่อหลี่* ดู ถ้าหากหาเงื่อนไขจากเนื้อผ้าไม่ได้ ก็ลองตรวจสอบวิธีเย็บ"

"เสื้อตัวนี้เป็นเสื้อสำเร็จรูปของร้านหลันซิว (ร้านแพรวพราวลายปัก) เมื่อครูได้ไปเคาะประตูถามมาแล้ว เป็นสินค้าที่นำออกวางขายเมื่อหลายปีก่อน ไม่ทราบว่ายายออกไปมากน้อยเท่าไรแล้ว เสื้อตัวนี้เห็นได้ชัดว่าเก่ามาก ดังนั้น..."

มันซ่อนตามองหน้าผู้บังคับบัญชาเว็บหนึ่ง ก่อนกล่าวอย่างระมัดระวัง "ไม่ว่าจะเป็นจากเนื้อผ้าหรือว่าวิธีเย็บล้วนหาเงื่อนไขต่อไปได้ยากแล้ว" ซ่งกวนหยางอวี๋ลูบเคราหรือมหมรีม ใบหน้าปราศจากอารมณ์ใดๆ กล่าวเสียงเฉื่อยช้าว่า

"ราชสำนักเลี้ยงขุนนางอย่างพวกเราเอาไว้ให้ทำงานให้ หาเงื่อนไขได้ยากก็อย่าหาแล้วอย่างนั้น"

ผู้ใต้บังคับบัญชานั้นลึกลงเล็กน้อยก่อนเชยิบเข้าไปรายงานเสียงเบา

"ใต้เท้า เลือดคลุ้มที่ฆาตกรทิ้งเอาไว้มีรอยกระปืออยู่มากมาย แต่กลับ

* ซื่อหลี่ เป็นคำเรียกย่อของซื่อหลี่ซันจวิน ตำแหน่งขุนนางผู้ทำหน้าที่ตรวจสอบใต้สวนและพิพากษาคดีของฝ่ายทหาร

ไม่มีคราบเลือดให้เห็นแม้แต่หยดเดียว ตามความเห็นของผู้หยดเดียว มีความเป็นไปได้สองข้อ"

"ว่าไป!"

ซึ่งกวนหยางอวี่รู้สึกไร้ค่าความเชื่อของอีกฝ่าย จึงทวาดสังอย่างเดือดดาล

"ข้อแรกคือฆาตกรสวมเกราะอ่อนที่มีคุณภาพดีเยี่ยมตัวหนึ่ง แต่ดูจากรอยขาดและตำแหน่งที่ถูกฟันแล้ว ต่อให้เป็นเสื้อเกราะอ่อนที่ดีที่สุดของต้าถังก็ยังคงมีเลือดให้เห็นบ้าง"

จากนั้นลดเสียงเบาลงอีก

"เช่นนั้นก็เหลือเพียงความเป็นไปได้ข้อสอง... ฆาตกรคือยอดฝีมือที่มีวรยุทธ์ล้ำเลิศ ดาบทหารธรรมดาๆ หรือกระทั่งวาระกระบี่บิ่นก็แค่กรีดเลือดลุ่มขาดได้เท่านั้น แต่ไม่อาจเจาะทะลุปลงปลุมที่คุ้มกันร่างของมันไว้ ดังนั้นจึงไม่มีเลือด"

พอได้ยินคำว่ายอดฝีมือที่มีวรยุทธ์ล้ำเลิศ นิ้วที่กำลังลูบเคราไปมาของซึ่งกวนหยางอวี่ก็แข็งทื่อ สายตาเปลี่ยนเป็นเย็นยะเยียบขึ้นมาทันที

ยอดฝีมือที่แค่อาศัยพลังปลุมคุ้มร่างก็สามารถสกัดกั้นกระบี่บิ่นของจอมกระบี่ จะต้องเป็นคนที่มีความเป็นมายิ่งใหญ่มาทีเดียว เพราะคนที่มีฝีมือระดับนี้มองไปทั่วทั้งแผ่นดินต้าถังมีอยู่แค่ไม่กี่คน

"พูดจาเหลวไหล!"

ซึ่งกวนหยางอวี่ทวาดลั่น จ้องหน้าผู้ได้บังคับบัญชาเซมิงพลางเตือนเสียงกร้าว

"จอมยุทธ์ที่ฝีมือล้ำเลิศในต้าถังเราก็คือสี่แม่ทัพใหญ่ที่มีคุณูปการต่อบ้านเมืองมากมายท่วมท้น ไม่ต้องพูดถึงเรื่องที่ได้รับพระราชโองการให้ประจำการอยู่ที่ชายแดนคอยปกป้องแผ่นดินมานานปี ต่อให้ตอนนี้ทั้งสี่ท่านมาปรากฏตัวในนางอัน เจ้าจะบอกว่าคนที่มีเกียรติภูมิเป็นถึงแม่ทัพใหญ่จะก่อคดีฆ่าคนตายขึ้นอย่างนั้นรึ"

ผู้ได้บังคับบัญชาเจ้าความคิดริบค่อมตัวปลกๆ เพื่อแสดงว่าตนมิได้

คิดเห็นเช่นนั้น

"หรือถ้าจะเป็นจอมยุทธ์ที่มาจากแคว้นอื่น...ก็ยังไม่มีความเป็นไปได้!"

ซึ่งกวนหยางอวี่กล่าวต่อด้วยสีหน้าเคร่งขรึม

"คนพวกนี้พออย่างเท้าเข้าเมืองฉางอัน ราชสำนักจะต้องส่งคนคอย
สะกดรอยตามอย่างแน่นนอน และหากพวกมันกล้ามีการเคลื่อนไหวไม่ชอบมา
พากลขึ้นเพียงเล็กน้อย มีหรือว่าท่านราชครูจะไม่ลงมือสยบพวกมันเอาไว้!"

นี่ก็เป็นไปไม่ได้ นั่นก็เป็นไปไม่ได้ แล้วอย่างไรถึงจะเป็นไปได้ ผู้ได้
บังคับบัญชาคนนั้นแอบบ่นอุบอิบในใจ เจยหน่ามองเจ้านายด้วยสายตา
คาดหวัง คิดในใจว่าเช่นนั้นท่านก็ชี้ทางสว่างให้พวกเราด้วยเถอะ

"ทำตามขั้นตอนปกติ คดีฆ่าคนตายริมทะเลสาบนี้ให้เก็บข้อมูลลง
บันทึกเอาไว้ก่อน จากนั้นพวกเจ้าก็ตั้งอกตั้งใจสืบหาเบาะแส หวังว่าจะสามารถ
ไขคดีได้โดยเร็ว"

ซึ่งกวนหยางอวี่กล่าวซ้ำๆ ความหมายที่ซ่อนอยู่ในคำพูดนั้นชัดเจน
เพราะตอนเอ่ยถึงประโยคสุดท้าย 'หวังว่าจะสามารถไขคดีได้โดยเร็ว' มัน
จงใจเน้นเสียงตรงคำว่า 'หวังว่า' เพราะต่อให้ไม่สามารถไขคดีได้โดยเร็ว
ขอเพียงคนในราชสำนักไม่สอบถามลงมาก็จะไม่มีใครใส่ใจ

มันมองตามจนลูกน้องค่อยคล้อยหลังไป จึงค่อยส่ายหน้าก่อนล้วงผ้าเช็ดหน้า
จากแขนเสื้อออกมาซับเหงื่อ ปลายจมูกที่แดงก่ำถูกเช็ดจนแดงขึ้นอีกหลายส่วน

พอได้ยินว่าฆาตกรอาจจะ เป็นจอมยุทธ์ที่มีฝีมือล้ำเลิศคนหนึ่ง
ซึ่งกวนหยางอวี่ที่เพิ่งจะเข้ารับตำแหน่งจึงเจ้าอินได้หมดๆ ก็เกิดความรู้สึก
อยากถอย เพราะมันรู้ว่าเรื่องนี้จะต้องยุ่งยากมากปัญหอย่างแน่นอน

แม้จะบอกว่าซึ่งกวนหยางอวี่นิสัยตำราวม แต่ในฐานะที่เป็นถึงขุนนาง
ระดับสูงของแคว้น มันก็ยังไม่ถึงกับขาดความรับผิดชอบ เพียงแต่มันรู้ว่า
ถ้าคดีนี้เกี่ยวข้องกับพัวพันในวงกว้างเกินไป เป็นไปไม่ได้ว่าที่ว่าการเมืองฉางอัน
จะไขคดีได้เพียงลำพัง และหากกรมกองอื่นไม่ยื่นมือเข้ามาช่วย ก็เท่ากับ
บ่งบอกชัดว่าในราชสำนักมีคนไม่ยอมให้เรื่องนี้ลุกลามใหญ่โต

"ฝ่าบาททรงมีพระคุณยิ่งใหญ่ไพศาล"

ซึ่งกวนหยางอวี้น้อมกายคารวะไปทางทิศเหนืออย่างนอบน้อม ใบหน้า
อัปลักษณ์เหี้ยมเกลี้ยงซาบซึ้งตื้นตันเป็นกำลังจนน้ำตาจวนเจียนจะหยาดหยด

"ทรงเลื่อนตำแหน่งกระหม่อมจากชื่อฝ่าชันจวินขึ้นมาเป็นจึงเจ้าอิน
ทรงเมตตากระหม่อมถึงเพียงนี้ กระหม่อมไหนเลยจะกล้าเพิ่มปัญหาและความ
ยุ่งยากให้กับพระองค์ได้"

นครใต้มีเจดีย์ที่ก่อจากอิฐเหลืององค์หนึ่ง ตัวเจดีย์ทรวดโถมเสียหยาบ
ไปไม่น้อยแล้ว ทั้งยังมีแถววัลย์เลื้อยเกาะ ดูกรเรือคล้ายจะถล่มลงมาได้ทุกเมื่อ
ทว่าผ่านไปเนิ่นนานหลายปี ตัวเจดีย์ก็ยังคงตั้งตระหง่านอยู่กลางวัด คอยมอง
คนยื่นก่อสร้างหอสถูปา เก่งเตี้ย รวมไปถึงสำนักคณิกาขึ้นในบริเวณโดยรอบอย่าง
สงบนิ่ง

วันสดกดูของทุกปีจะมีฝูงห่านป่าจำนวนมากบินกลับจากทิศใต้ ก่อนจะ
มุ่งไปยังทะเลสาบชื่อหยางในเขตกุ่ชานเพื่อใช้เวลาอยู่ที่นั่นตลอดฤดูร้อน
พวกมันมักจะพากันมาบินวนเวียนรอบๆ เจดีย์เก่าองค์นี้อยู่หลายวัน
ช่วงเวลานั้นท้องฟ้าก็จะเต็มไปด้วยเงาร่างของห่านป่าที่ส่งเสียงร้องดังอื้ออึง
เป็นภาพที่น่าตื่นตาตื่นใจมากทีเดียว

บรรดาห่านป่าที่ยามกลางวันบินสูงเสียดฟ้า ยามราตรีพักกายาริมน้ำ
เหล่านี้ เหตุใดจึงมาyingเมืองฉางอันที่แสนจะวุ่นวายพลุกพล่าน และเพราะ
เหตุใดจึงสนใจเจดีย์เก่าองค์นี้นัก ไม่มีใครรู้เหตุผล แต่เมื่อผ่านไปนานเข้า
ก็กลายเป็นเรื่องที่เห็นจนชินชา ทำให้ภาพห่านป่านับหมื่นบินร่อนอยู่เหนือ
ท้องฟ้ากลายเป็นอีกหนึ่งทิวทัศน์ที่น่านั่งเฝ้าในยามวสันตฤดูของชาวเมืองฉางอัน
ส่วนเจดีย์เก่าองค์นี้ก็ถูกชาวบ้านขนานนามให้ว่า 'เจดีย์วันเยียนถ่า (เจดีย์
หมื่นห่านป่า)'

ปัจจุบันที่ยอดของเจดีย์องค์นี้มีหลวงจิ้นจ้าวคุดูรูปหนึ่ง โดยมี
พระพุทธรูป ตะเกียงบนแท่นบูชา รวมทั้งพระคัมภีร์ และกระดากับฟูกัน
บนโต๊ะเป็นเพื่อน น้อยครั้งที่จะลงจากเจดีย์ และน้อยครั้งยิ่งที่จะพบหน้า
กับเหล่าสตรีสูงวัยที่ชอบมานั่งปฏิบัติธรรมฟังเทศน์อยู่ด้านหลังอาราม

หลวงจีนรูปนี้มีฉายาว่าหวงหยาง มันก็คือพระอนุชาแห่งต้าถัง วันนี้กำลังต้อนรับผู้มาเยือนที่มีฐานะสูงส่งพอๆ กับมันคนหนึ่ง

ราชครูแห่งต้าถังหลี่ชิงซานตามองหลวงจีนที่กำลังคัดลอกพระคัมภีร์อย่างขะมักเขม้น ปากบอกว่า

"เมื่อคืนนี้... จูเซวียตื่นแล้ว"

หลวงจีนหวงหยางเอ่ยนขึ้นด้วยน้ำเสียงสงบนิ่งโดยไม่เงยหน้า

"สัตว์ทเวะที่ผู้หยั่งรู้ยุคก่อนทั้งไว้ ขยับแต่ละครึ่งย่อมต้องมีความหมาย คนที่ยังเวียนวนอยู่ในโลกียะอย่างพวกเราไหนเลยจะสามารถเข้าใจได้ ฟี่ชิงซานไยต้องไปกังวลสนใจด้วย"

หลี่ชิงซานตอบเสียงราบเรียบ

"ในเมื่อยังอยู่ในโลกียะ จะเป็นไปได้อย่างไรที่จะไม่ถูกกลืนอายของโลกียะรบกวนบ้าง"

หลวงจีนหวงหยางเงยหน้ามองมัน แล้วจู่ๆ ก็ถามเรื่องที่ไม่เกี่ยวข้องกันเลยแม้แต่บ่อยออกมา

"ในเมื่อฝ่าบาททรงประทับอยู่ในวัง แล้วทำไมท่านถึงไม่อยู่ในวังเล่า"

"กฎระเบียบเป็นเรื่องตายตัว คนเรามิอาจถูกเรื่องตายตัวผูกมัดไว้ เวลาส่วนใหญ่ฝ่าบาทล้วนประทับอยู่ในวัง หรือจะต้องให้ข้าวันทั้งวันต้องถูกกักตัวอยู่แต่ในวังตามไปด้วย ท่านสามารถหลบอยู่ในเจดีย์ศึกษาค้นคว้าคัมภีร์ส่วนข้าซึ่งเป็นผู้นำของนิกายเฮาเทียนฝ่ายใต้ก็มีเรื่องที่ต้องจัดการอยู่มากมายเช่นกัน ลำมะหาอะไรกับที่ว่านี่คือเมืองนางอัน ใครจะกล้าคิดร้ายต่อพระองค์"

"นิกายเฮาเทียนฝ่ายใต้..."

หวงหยางทวนคำเบาๆ ใบหน้าปรากฏรอยยิ้มยากจะเข้าใจ กล่าวเบาๆ อย่างปลงอนิจจัง

"ต้าถังของพวกเราตั้งต้นแยกนิกายเฮาเทียนออกมาเป็นสองฝ่ายเช่นนี้ ไม่รู้จริงๆ ว่าแต่ละปีก็กลับไปซีหลิง ท่านทนรับเปลวไฟที่พ่นออกมาจากดวงตาของบรรดาต้าเลนกวอน (มหาพรตผู้รับใช้เทพ) เหล่านั้นได้อย่างไร"

หลี่ชิงซานเหินหน้าตอบอย่างทรงนง

"จะยากอะไร ตอนหนึ่งในอาศรมเทพก็หลับตาทั้งสองข้างเสียก็สิ้นเรื่อง ไม่ต้องไปมองใบหน้าเหยียนของเหล่าอาจารย์อาจารย์สูง ตอนยืนอยู่บนเขาดอกท้อที่ไม่มีดอกท้อก็ทำเป็นหูหนวก ไม่รับฟังเสียงระฆังจากในอาศรม

เงินที่เขาเทียนฝ้ายได้นำส่งทุกๆ ปีไม่เคยขาดแม้สักหนึ่งเฟิน* แล้วยังจะเอาอย่างรักกับข้าอีก หรือเห็นข้าเป็นศิษย์ทรยศของนิยาย คิดสังหารให้แด่ฉัน ถ้าอย่างนั้น...พรตเฒ่าทั้งหลายคงต้องทำลายตัวถังของเราให้พังพินาศก่อน"

หวงหยางเพียงแต่ยิ้มไม่เอื้อนเอ่ยอะไรออกมา แต่ในใจแอบคิด

นิยายเขาเทียนฝ้ายได้คือผลพวงที่เกิดขึ้นจากการประนีประนอมถ่วงดุลกันระหว่างตัวถังกับอาศรมเทพแห่งซีหลิง แต่ถ้ามองให้ลึกซึ้งไปกว่านั้นจะเห็นว่าในสงครามความขัดแย้งทางด้านศาสนา ตัวถังเป็นฝ่ายได้รับชัยชนะอันยิ่งใหญ่ ยิ่งนิยายเขาเทียนฝ้ายได้ดำรงอยู่ในโลกนานเท่าใด พวกพรตเฒ่าและเหล่าบุคคลชั้นสูงในซีหลิงก็จะยิ่งกลืนไม่เข้าคายไม่ออกอึดอัดใจมากขึ้นเท่านั้น ที่มั่นบำเพ็ญตะบะคือหลักวิชาแนวทางพุทธ จึงไม่เหมาะที่จะแสดงความคิดเห็นในเรื่องนี้มากเกินไป

"เมื่อคืนนี้จูเซวี่ตื่นแล้ว"

หลี่ชิงซานดิ่งบทสนทนากลับมาที่หัวข้อเดิม มองหวงหยางอย่างเย็นชา พลางกล่าวว่า

"ไม่ว่าจะยินยอมหรือไม่ยินยอมถูกรบวณ เรื่องนี้ก็ได้ทำให้คนจำนวนมากวิตกกังวลไปแล้ว ข้าในฐานะราชครูแห่งตัวถัง เมื่อต้องเผชิญหน้ากับคำถามของราชสำนัก ก็ไม่อาจนิ่งดูตายได้"

หวงหยางมองพระคัมภีร์ที่อยู่ตรงหน้า เฟ่งพิศลายพู่กันสีแดงสดที่ใช้น้ำชาดเขียนออกมาอย่างพิถีพิถัน เจียบไปครูหนึ่งจึงถามว่า

"ดังนั้นท่านจึงมาหาคำตอบเจอกับข้าอย่างนั้นหรือ"

"ก่อนที่จูเซวี่จะตื่น เขตนครได้มีจอมกระบี่คนหนึ่งถูกตัดศีรษะ"

* 1 ตำลึงมี 10 เียน 1 เียนมี 10 เฟิน

พื้นที่ภายในเจดีย์คับแคบยิ่ง หลี่ชิงซานเดินอ้อมโต๊ะไม้เล็กๆ ไปแค่สองก้าวก็ถึงผนัง สายตามองผ่านช่องกระจกลึกๆ ออกไป มองเลยป่าไม้รายรอบไปตกลงภายในเมือง

"จอมกระบี่ที่ตายเคยเป็นเจ้าหน้าที่พิสูจน์ลายมือกับตราประทับของกรมทหาร มิใช่ก็คนเท่านั้นที่รู้ว่ามันรำเรียนวิชามาจากแคว้นเทพซีหลังเคล็ดวิชากระบี่มาจากนิกายเฮาเทียนเวา แต่ฉันมิใช่จุดสำคัญของปัญหา ข้าไม่สนใจจะไปเอาผิดกับตำถั่งแทนพวกอาจารย์อาอาจารย์ลุง แต่ที่สำคัญก็คือก่อนจอมกระบี่ตายได้บังคับกระบี่ที่ทำร้ายฆาตกรจนเลือดคลุ้มชาตวัน แต่ฆาตกรกลับไม่หลังเลือดแม้แต่หยดเดียว"

ฟังถึงตรงนี้หวงหยางก็เริ่มสนใจ ขบคิดแล้วคาดเดาออกมา

"จอมยุทธ์ที่มีพลังฝึกปรือสูงส่ง?"

หลี่ชิงซานหันกลับมา สองมือโพล่หลังมองหวงหยางเงิบๆ ก่อนกล่าวว่า

"จอมยุทธ์ผู้เก่งกาจของตำถั่ง เป็นไปไม่ได้ที่จะลงมือ ส่วนจอมยุทธ์ของแคว้นเยียน หานจิ้น และต้าเหอล้วนถูกคนของราชสำนักจับตามองอย่างใกล้ชิด ดังนั้นจึงมีความเป็นไปได้น้อยมาก ข้ากำลังสงสัยว่าเป็นไปได้หรือไม่ที่พวกหลวงจินบำเพ็ญทฤฏ์กรรมยาแคว้นเยวี่ยหลุนจะลอบแฝงตัวเข้ามาก่อความวุ่นวาย"

"ดังนั้นท่านก็เลยมาหาคำตอบเอากับข้า"

หวงหยางย้อนถามด้วยประโยคเดิม

"ข้ารู้ว่าท่านเคยไปยังสถานที่ที่เป็นปริศนาในฟุ้งร้างมาจริงๆ ไม่ใช่เป็นเพียงแค่คำเล่าลือ ดังนั้นเมื่อมีเรื่องเกี่ยวกับหลวงจินบำเพ็ญทฤฏ์กรรมยาของแคว้นเยวี่ยหลุน ข้าย่อมต้องมาถามท่าน"

"ข้าเป็นชาวดัง เกิดที่เมืองผิงโจว"

หวงหยางเก็บรอยยิ้ม ตอบด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

"นอกจากนั้นข้ายังไม่เชื่อว่าเหล่าสหายหลวงจินแห่งแคว้นเยวี่ยหลุนจะเสี่ยงอันตรายแฝงตัวเข้ามาฆ่าคนในนางอันโดยไม่มีสาเหตุ"

"เช่นนั้นจะอธิบายเรื่องที่เลื้อฆาตกรไม่มีรอยเลือดได้อย่างไร"

หลี่ซิงซานสบตาอีกฝ่ายเขม็ง

แววตาทรงหยางมีแต่ความสงบ มันตอบอย่างเนิบนาบ

"จูเซวี่ยตื่นเพราะโทสะ ผนึกพลังปฐมแห่งฟ้าดินให้เป็นอัคคีนิรนาม อัคคีนี้มีอำนาจเพียงพอที่จะทำลายล้างเผ่าเผาลาญทุกสรรพสิ่งในโลกให้เป็นจุณ ล่ามะหوارهกับแคร์รอยเลือด ไม่น่ว่าเจ้าฟาตกรนั้นอาจถูกเผาไหม้กลายเป็นขี้เถ้าไปแล้วก็ได้"

หลวงจีนผู้แตกฉานในพระธรรมคำสอนของพระตถาคตและมีฐานะเป็นถึงพระอนุชาแห่งต้าถังรูปนี้ร้ายกาจแท้ๆ แคฟังคร่าวๆ ก็สามารถคาดเดา รูปการณ์ได้ใกล้เคียงกับความเป็นจริง

แต่ทว่านี่ก็ยังไม่สามารถอธิบายเรื่องประหลาดที่เกิดขึ้นได้ทั้งหมด

หลี่ซิงซานขมวดคิ้วถาม

"ลองคิดดู ถึงแม้ท่านกับข้าจะทุ่มเทพลังงานทั้งหมด อย่างมากก็คงทำได้แค่ให้รูปสลักนั้นปรือตาขึ้นมองแวบหนึ่ง ในโลกนี้คนที่สามารถทำให้ จูเซวี่ยตื่นขึ้นด้วยโทสะจะมีสักกี่คน ถ้าหากเป็นพวกผู้อาวุโสที่เล้าลือกันในด้านาน เพราะเหตุใดจึงต้องมาฆ่าคนที่นางอัน เหตุใดจึงต้องเสี่ยงเผชิญหน้ากับอัคคีแห่งความพิโรธของจูเซวี่ย แล้วเหตุใดจึงไม่มีกลางบอกเหตุล่วงหน้าอันใดเลย"

หวงหยางยิ้มน้อยๆ กล่าวว่า

"ยังคงต้องพูดประโยคเดิม สัตว์ทเวะที่ผู้หยั่งรู้ยุคก่อนทั้งไว้ซยับแต่ละครั้งย่อมต้องมีความหมาย ไหนเลยปฤชชนคนธรรมดาที่ยังเวียนวนอยู่ในโลกียะอย่างพวกเราจะเข้าใจได้ ผู้อาวุโสท่านนั้นอาจจะมาที่นางอันแล้วก็ได้ และถ้าหากมันก้าวพ้นด่านฐะตาขึ้นไปอยู่ในระดับด่านเบิกนภาหรือไร้ระยะแล้ว อย่างนั้นจุดมุ่งหมายของมันก็หาใช่สิ่งที่ข้าและท่านจะคาดเดาได้"

ผู้หยั่งรู้ สัตว์ทเวะ เบิกนภา ไร้ระยะ คำเหล่านี้ดังกังวานสะท้อนไปมา อยู่ภายในห้องอันคับแคบของยอดเจดีย์ แม้จะเป็นราชครูแห่งต้าถังและศิษย์พระตถาคตที่มีตบะกล้าแกร่ง เมื่อเจอกับเรื่องมหัศจรรย์พิสดารแบบนี้ก็ยังคงจมอยู่ในความเยียบไปเป็นครู่มิได้

"รัชสมัยเทียนฉีปีที่สิบสามนี้...ไม่ค่อยจะสุขสงบเลยจริงๆ"

หลี่ซิงซานถอนใจยาว หันไปมองท้องฟ้าที่ถูกกรอบของช่องกระจก
ตัดแบ่งเป็นผืนๆ ขนาดเท่าฝ่ามือ กลางท้องนภามีเมฆไหลเลื่อนอยู่บางตา
และเหนือเวทาก็มีวิหคบินร่อน มันเอียงขึ้นอย่างเฉื่อยชา

"ไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร แต่เป็นสิ่งที่ทำให้จิตใจผู้คนไม่สงบ ข้ากำลัง
คิดว่าสมควรทำการทำนายสักคราดีหรือไม่"

"ศิษย์พระตถาคตบำเพ็ญฌาน ไม่สะเดาะเคราะห์ตรวจดวงชะตา"

หวงหยางมองแผ่นหลังอีกฝ่ายขณะกล่าวต่อ

"ข้าไม่เคยเชื่อเรื่องการทำนายมาก่อน ท่านอย่าลืมหาสมัยนั้นสำนัก
โหราจารย์จับตาดูการเคลื่อนไหวของดวงดาว สุดท้ายแล้วทำให้เกิดความ
โกลาหลวุ่นวายใหญ่โต ตอนนั้นมาคิดๆ ดู คำทำนายที่ว่า 'ม่านราตรีบังบังดารา
แผ่นดินจะหาความสงบไม่ได้' นั้นช่างเหลวไหลจริงๆ"

หลี่ซิงซานจ้องเมฆเหล่านั้นพลางเอียงขึ้นด้วยน้ำเสียงเยือกเย็น

"เมฆไหลเลื่อนแฝงเจตจำนง ดาวหมุนวนแฝงเจตนา การทำนายชะตา
ชีวิตใดๆ ที่ดูเหมือนเหลวไหลไร้สาระในตอนแรก แต่เมื่อเวลาดำเนินไป
สุดท้ายจะพบว่ามีการทำนายนั้นเหลวไหลไร้สาระ หากแต่เจ้าสิ่งทีเรียกว่
ว่าชะตาชีวิตนั้นต่างหากที่สามารถกลายเป็นเรื่องเหลวไหลไร้สาระได้ง่ายๆ"

"ต่อไปเป็นอย่างที่ท่านพูด แต่ก็อย่าลืม ตอนที่เลนกวิน (พรตผู้รับ
ใช้เทพ) จากซีหลิงมาสอนวิชาให้ท่านเคยบอกว่าแม้ท่านจะมีความสามารถ
พิเศษสามารถหยั่งรู้ความลับของสวรรค์ได้ แต่ก็ต้องใช้อายุขัยของตัวเองเป็น
ค่าตอบแทน ตอนที่คำทำนายของสำนักโหราจารย์ก่อให้เกิดคลื่นลมมากมาย
นั้น พระอัศวมเหสีเคยขอร้องให้ท่านทำนายเพื่อนางสักคราเพื่อล้างมลทิน
แต่ทำอย่างไรท่านก็ไม่ยอมรับปาก แล้วในวันนี้เพื่อเรื่องไม่สบายใจเพียง
เล็กน้อยถึงกับคิดจะลดทอนอายุขัยตัวเองแล้ว"

"ความลับของสวรรค์มีอาจยังรู้ได้ ข้าหลี่ซิงซานยังอยากจะดูความ
เจริญรุ่งเรืองของต้าถังไปอีกหลายๆ ปี แล้วจะยินยอมลดทอนอายุขัยของ
ตัวเองได้อย่างไร"

หลี่ซิงซานขมวดคิ้ว สายตามองลงไปยังพ่อค้าแผงลอยที่กำลังตะโกนขายของอยู่นอกวัด ปากกล่าวว่า

"แต่ยอมล้มป่วยหนักหนึ่งครั้งก็คุ้มกับการได้เห็นว่ามีมากกระดานนี้จะปรากฏตัวแปรอะไรบ้าง"

หวงหยางแอบถอนใจเบาๆ ไม่เอ่ยห้ามปรามใดๆ อีก เลื่อนพระคัมภีร์กับพุทกันบนโต๊ะออกห่าง หยิบเอาตารางหมากล้อมกับตัวหมากสีดำและขาวออกจากกล่องวางแทน

หลี่ซิงซานเดินมาที่โต๊ะ มิได้สำแดงเวทวิชาอันลึกลับมหัศจรรย์หรือสลับซับซ้อนใดๆ เพียงแค่สะบัดแขนเสื้อเบาๆ แล้วหยิบตัวหมากสีดำและขาวขึ้นมาอย่างละกำมือ โยนลงบนกระดานเหมือนไม่ได้ตั้งใจ

ตัวหมากหลายสิบเม็ดกระทบกันบังเกิดเสียงดังสดใส กลิ้งบ้างหมุนบ้างอยู่บนกระดาน ผ่านไปเนิ่นนานจึงหยุด ประจําอยู่ในตำแหน่งตัวเองตามเจตจำนงของดวงชะตา

สายตาของหลี่ซิงซานกับหวงหยางตกลงที่หมากสีดำเม็ดหนึ่ง หมากเม็ดนี้ไม่ทับเส้น ไม่คุมจุดเทียนหยวน* ไม่เดินตามตาราง แต่หล่นเอียงๆ อยู่จุดจุดหนึ่งอย่างน่าประหลาด ดูดีอรรันเอาแต่ใจยิ่ง

เส้นตัดตรงตัดขวางบนกระดานหมากล้อมเปรียบดั่งถนนหนทางที่ตัดสลับไปมาบนโลกมนุษย์ ตัวหมากก็เหมือนกับคนเดินทางหรือรถม้าที่จอดอยู่ตรงปากทาง พบหน้าก็คุยกัน บ้างสนิทตั้งเพื่อนเก่า บ้างขัดใจกลายเป็นศัตรู บ้างตีฆาตกรด้วยก็แยกย้ายกันไปทางใครทางมัน สุขสงบเป็นปกติ ทะเลาะเบาะแว้งเป็นปกติ

มีเพียงรถม้าคันหนึ่งที่จอดขวางล่ออยู่กลางถนนใหญ่ ไม่เดินหน้า ไม่ถอยหลัง ไม่ทักทายกับคนเดินเท้าข้างทาง แต่ก็ไม่มีเจตนาจะชนทุกอย่างที่ขวางหน้า เอาแต่จอดนิ่งเงียบขวางทางอยู่อย่างนั้น

การจอดเช่นนี้ปิดกั้นเส้นทางสัญจรทันที คนที่จะกลับทิศได้ไม่มีปัญญาเดินทางไปทางใต้ คนที่จะไปทิศตะวันตกไม่มีปัญญาไปทิศตะวันตก อยากรจะ

* จุดเทียนหยวน หมายถึงจุดที่อยู่กึ่งกลางกระดานหมากล้อม

ชักดาบไปชนฆ่าศัตรูคู่แค้นก็ถูกมันขวางไว้ อยากจะไปเซยชมคนรักก็ถูกมันขวางกั้นไม่มีทางได้โอบกอด สุขสงบเปลี่ยนเป็นขมขื่น ทะเลาะเบาะแว้งเปลี่ยนเป็นโกลาหล

"นี่คือตัวแปรที่ว่ากระมัง"

พอเห็นหมากสีดำเม็ดนั้น แม้ราชครูหลิ่งซิงซานยังคงมีที่ท่าสงบนิ่ง แต่สีหน้ากลับซีดเผือดลงอย่างรวดเร็ว ดูเหมือนมันจะป่วยหนักภายในเวลาสั้นๆ ไม่ก็อึดใจเท่านั้น

บนยอดเจดีย์วันเยียนถ่ามีแต่ความเงียบ ผ่านไปเนิ่นนานน้ำเสียงอ่อนระโหยของหลิ่งซิงซานก็ดังขึ้น ฟังไม่ออกว่าเศร้าใจหรือยินดี

"ตัวแปรตัวนี้...กำลังจะตาย"

หวงหยางได้ยินเช่นนั้นก็ตะลึงวูบ ค่อยๆ พนมมือ ใบหน้าแผ่กลืนอายุ ความเมตตา

ทันใดนั้นหลิ่งซิงซานพลันเลิกคิ้ว แววตาสาดประกายแปลกๆ ร่ำร้องออกมาว่า

"ไม่ถูกต้อง มีตัวแปรเกิดขึ้นอีกตัวแล้ว"

ราตรีมาเยือน อากาศร้อนอบอ้าวยังไม่ล่าถอย เสียงจกจั่นนอกหน้าต่างยังดังอึงมี แต่ภายในชั้นสองของหอจิวซูกลับเงียบวังเวง เจี้ยวโշวหึ่งที่หน้าต่างพริ้มเพรามิตรทราบว่าลูกจากโต๊ะไปตั้งแต่เมื่อไหร่ ส่วนหนุ่มน้อยที่ได้รับบาดเจ็บสาหัสยังคงถูกทิ้งให้นั่งหายใจรวยรินพียงผนังห้องอยู่ข้างหน้าต่างทิศตะวันตก ใบหน้ามันขาวซีด สองตาปิดสนิท คล้ายสามารถจมลงสู่ความฝันอันแสนหวานที่มีดมิดไปตลอดกาลได้ทุกเมื่อ

ห่างไปไม่กี่ไกล ลายแกะสลักบริเวณด้านข้างของชั้นวางหนังสือแถวหนึ่งที่อยู่ติดผนังพลันมีแสงสว่างวาบขึ้น ก่อนเลื่อนออกเป็นช่องอย่างเงียบกริบ ผ่านไปอึดใจหนุ่มน้อยร่างอ้วนตุ้ตะในชุดของสถานศึกษาก็แทรกตัวออกมา

ขณะจะย่อตัวลงหยิบตำรา 'อุ่ซันหยางวิจารณ์เพลงกระบี่สุดไพศาล' ขึ้นมาเปิด จู่ๆ มันก็ขมวดคิ้ว หันไปมองทางด้านข้าง

ตรงข้างหน้าต่างมีคนนั่งฟังผนังห้องนี้ไม่ขยับเหมือนกำลังหลับอยู่
คนหนึ่ง หุ่นน้อยขมวดคิ้วหน้าพึมพำว่า

"ในสถานศึกษายังมีคนที่สู้ตายยิ่งกว่าเจ้าที่มึงเชียวอีกหรือ"

เกรียดเครื่องเร่งเรียนไปไม่ให้พล จึงขอสลัฟพิทมาสังหารคน!
ผู้ที่จะมีแนวคิดสุดโต่งเช่นนี้ได้ มีความสามารถจะทำได้

ทั้งมีความจำเป็นต้องทำเช่นนี้ด้วย ก็เห็นจะมีแต่มัน... หนึ่งเวรีย

หากมีคิดว่างานสังหารคนที่มันเคยมันใจ

หนักกลับปะเหมาะเคราะห์ซ้ำกรรมชด

เจอเอาคู่มือที่มันยังไม่คู่ควร

หนึ่งเวรียหอบร่างที่ได้รับบาดเจ็บสาหัสหนีตาย

สติสัมปชัญญะรางเลือน

จนมีรู้ตัวเลยว่ามันได้ล่วงเข้าสู่ถนนจูเวรีย

ที่มันพยายามหลบเลี่ยงไม่เจียดกายเข้าใกล้ตลอดเวลาหลายเดือนในดาวอัน

และแล้วเรื่องประหลาดมหัศจรรย์ หรืออาจเป็นเรื่องอภรรพ์

ก็บังเกิดขึ้นกับมันเข้าจนได้!!

บิยายกำลังภายใน

ISBN 978-616-06-1853-8

9 786160 618538

ราคา 199 บาท